

1766, 21.
No. 54.

SPECIMEN

CONTINENS

CAPVT IVRIS CONTROVERSVM

DE

OPPIGNORATIONE
SERVITVTVM

QVOD

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE XVII. SEPTEMBR. ANNO MDCCCLXVI.

DEFENDET

CAROLVS GOTTLOB MENNELIVS

IOANNAGEORGIOPOLITAN.

LIPSI AE

LITTERIS VIDVAE LANGENHEMIAE.

SPECIMEN
CONTINENS
CAPUT IVRIS CONTROVERSAM
DE
OPPIGNORATIONE
SERVITVTVM

AVDITORII ORDINIS GRATIA
P R A E S I D E
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESSOR PVDIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITER. BAVARICAE
SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO
DIE XVII. SEPTEMBR. ANNO MDCCCXXVI.
DEFENDET
CAROLVS GOTTLOB MENNELIVS
IOHANNESGOTTFRIDRICH

L I P S I A E
LITTERIS VIDEAE LINGVÆ HÆMERICÆ

DE
OPPIGNORATIONE
SERVITVTVM.

§. I. Ius in re aliena competens, quo, vel ad patien-
 dum aliquid, vel ad non faciendum obligata
erat, non sine subtilitate definiebant veteres
Seruitutem. Negabant vero hac ipsa defini-
tione, seruitutes ad faciendum aliquid, seu vt clarius lo-
quitur POMPONIVS in L. 15. π. de Seruit. *Seruitutum*
non ea natura est, vt aliquid faciat quis, (veluti viridia tol-

lat, aut amoeniorem prospectum praestet, aut in hoc, ut in suo pingat) sed ut aliquid patiat, aut non faciat. Neque improba est haec philosophia, cuius hanc rationem dant, res scilicet facere non posse, sed vel pati, vel non facere. Conspirat huius argumenti vis cum ea opinione, quam Aquilius Gallus defendebat in specie illa de refectioe parietis feruentis, an feruiens, an dominans reficere teneretur. Cum enim VLP IANVS in L. 6 π. Si seruit. vindic. confessoriae actionis applicationem ad feruitutem ferundi oneris dedisset, videlicet *ut et onera ferat, et aedificia reficiat ad eum modum, qui feruitute imposita comprehensus est*, ipsam refert controuersiam de illa refectioe motam. Refert enim GALLVM in ea opinione fuisse, quod non potuerit ita imponi feruitus, *ut quis facere aliquid cogeretur, sed ne me facere prohiberet*. Dissentientem adducit SERVIVM, cuius sententiam eualuisse affirmat, *ut possit quis defendere, ius sibi esse cogere aduersarium reficere parietem ad onera sua sustinenda*. Non fuit ea Seruii sententia, ut in omni feruitute oneris ferundi refectioem imponat feruienti, sed quod tantum possit defendere quis videlicet in certo themate, quale forsan PAVLVS exhibet in L. 33. π. de Seruit. Praed. urban. sibi competere cogere aduersarium

rium

rium ad reficiendum, si scilicet in Lege aedium scriptum
esset, *Pariet oneri ferundo, uti nunc est, ita perpetuo sit.*
Et videtur lex aedium nihil aliud, quam conditio con-
uentione determinata aedibus praescripta, seu breuiuspa-
ctum conuentum, quo illa refectio promissa aedibusque
adscripita. At vero LABEO addit, *hanc seruitutem non*
hominem debere, sed rem, hinc domino licere, rem scil.
parietem derelinquere, ut ergo refectio illa onus reale
sit, quod conuentione scilicet seruituti impositum, et ita
ipsam rem afficiat.

§. II.

Sicuti vero seruitus ius erat in re aliena, ita bene et
sapienter negabant Romani, seruitutes in faciendo ob
eam causam, ne seruitutem iuris gentium, quae homines
ipsum afficiebat, et quorum erat facere, i. e. seruire, con-
funderent cum seruitute iuris ciuilibus, quae res afficiebat.
Et utique paradoxon fuisset, ciuem esse, et ex seruitute seu
ut seruum facere. Semper ergo obiectum seruiens res
esse debebat, contra vero dominans, seu is qui in re ali-
ena sibi ius esse asserere poterat, vel ciuis esse debebat,
vel itidem praedium. Hinc alias *personales*, alias *reales*
seu *praediales* seruitutes dicebant.

§. III. *Primum ergo dicamus de personalibus seruitutibus,*
quarum quatuor species, quae nunquam reales fieri pos-
sunt, libri Iuris ciuilis exhibent, videlicet vsumfructum,
vsum, habitationem et operas seruorum, quippe et Ro-
mana Iura seruos inter res habent. Harum vero serui-
tutum ea natura est, vt ossibus dominantis quasi inhaere-
ant, nec in heredes transeant, imo nec extraneo cedi
possint, et si cedantur, nihil agatur respectu tertii extra-
anei, qui nullum ius consequitur, et dominans cedens suo
cadat iure. Cum ergo ius seruitutis in alium praeterquam
ipsum proprietarium transferri nequeat, facile patet, ipsum
ius vsumfructus pignoris obiectum non esse, ex autorita-
te GAIJ in L. 9. §. 1. π. de pign. et hypoth. qui ait: Quod
emtionem venditionemque recipit, etiam pignorationem ve-
cipere potest. vt ex vi contrariorum argumentum desu-
matur.

§. IV. *Sed quid faciamus MARCIANO in L. ii. §. 2. π. de*
pign. et hypoth. scribenti: Vsumfructus an possit pignori hy-
pothecaeue dari, quaesitum est, siue dominus proprietatis
consuenerit, siue ille, qui solum vsumfructum habet. et scri-

bit

bit Papinianus, libro undecimo responforum, tuendam credi-
torem, et si velit cum creditore proprietarius agere, NON
ESSE EI IUS VTI FRVI INVITO SE: tali exce-
ptione eum praetor tuebitur, SI NON INTER CREDI-
TOREM ET EVM, AD QVEM VSVSFRVCTVS
PERTINET, CONVENERIT, VT VSVSFRVCTVS
PIGNORI SIT. Nam et cum emtorem vsusfructus
tuetur, praetor, cur non et creditorem tuebitur? eadem
ratione et debitori obiicietur exceptio. Facile patet, hic
non de iure ipso vsusfructus sermone esse posse, quod
exemplum a venditione ad pignorationem ductum est,
magis ergo agit Ictus de ipsa vsusfructus perceptione,
quae fructuum perceptio utique per alium fieri, et sic in
alium transferri. Seu quod magis est vsusfructus loco pi-
gnoris qua si cum Antichresi constitui possit. Quamuis ita-
que non possit ipsum seruitutis ius oppignorari, tamen per-
ceptio seruitutis personalis utique in pignus concedi potest.
Adde *Gerb. NOODTIVM* in *Tr. de Vsufructu Lib. I. cap. 3.*

§. V.
An vero *reales Seruitutes* oppignorari queant, iam
videndum. Si legum ipsarum verba inspicimus, distin-
guere videntur Icti veteres, inter *seruitutes rusticas, et*
vrba-

urbanas, vel adeo dissentire. Nam negat expresse
 MARCIANVS in L. 12. §. f. π. de pign. et hypoth.
 Urbanas seruitutes oppignorari posse his verbis: *Iura
 praediorum urbanorum pignori dari non possunt; igitur
 nec conuenire possunt, ut hypothecae sint.* At vero PAV-
 LVS in L. 12. π. eod. de seruitutibus rusticis affirmat ex
 Pomponii autoritate, easdem oppignorari posse. Sic
 ait: *Sed an viae, itineris, actus, aquaeductus pignoris
 conuentio locum habeat, videndum esse Pomponius ait: ut
 talis pactio fiat, (ut), quamdiu pecunia soluta non sit,
 eis seruitutibus creditor utatur: scilicet si vicinum fundum
 habeat: et si intra diem certum pecunia soluta non sit,
 vendere eas vltro vicino liceat; quae sententia propter uti-
 litatem contrahentium admittenda est.* Ergone vel ad
 dissensus referamus, vel ad veram distinctionem, et
 quae tunc differentis iuris sit ratio?

§. VI.

Non omnino improbabo sententiam Gerb. NOODTII
 in Comment. ad Pandect. L. XX. Tit. I. has leges seu
 ICtorum sententias diuersas conciliantis. Putat viden-
 dum esse, *verum quaeratur de noua seruitute a praedii
 domino pignori constituenda; an de vetere obliganda ab eo
 cuius*

cuius praedii iam sit acquisita: posterius thema cenfet ob oculos habuisse *Marcianum*, nulla interim seruanda distinctione, an urbana, an rustica sit, qui negaret seruitutes veteres iam constitutas pignori dari posse, ex causa, quod seruitus esset qualitas praedii, ipsi praedio inhaerens, extra hoc nulla. Quare et dominus praedii seruiantis negatoria experiri posset, ei non esse ius, ea seruitute uti se inuito a quo constituta ei non sit. Contra in ea est sententia, Paulum ex Pomponio de ea specie differere, qua dominus fundi vicini praedii domino, a quo mutuam pecuniam acceperat, constituit pignoris loco seruitutem hac lege, ut ea utatur, donec soluta pecunia; et si non solvatur intra certum tempus, ei seruitutem vendere liceat. Videtur ergo Paulus Pomponium secutus, asserere, valere hanc conventionem de seruitute pignori constituenda, non quidem ex iuris subtilitate, sed propter utilitatem contrahentium.

§. VII.

Quamquam non dissentiam a Noodtio, tamen adest difficultas, quam non observavit ipse Bataus Ictus. Si

III V 3

B

enim

enim Compilationis ordinem capitum veterum Ictorum
intuemur, patet, Marcianum tantum de urbanis, Paulum
tantum de rusticis differere. Marciani verba clarissima:
nec opus fuisset, si de eo themate disputasset, de quo
Noodtii est sententia, vt addidisset *Praediorum urbanorum*.
Dein compilatores in excerpando capite Pauli *sed*, quae
particula disiungendi vim habere videtur, posuere, vt
probabile videatur, rusticorum praediorum iura per ex-
ceptionem potuisse oppignorari, non aequè urbanorum
h. e. de iure subtiliori omnium seruitutum realium inutil-
lem fuisse oppignorationem ex ea causa, quam habet D. V.
ARENVS in *Disputat. anniuers. Lib. 1. cap. 13.* quod prae-
dio deberentur, non personae, nec a praedio separari pos-
sent, at si in rusticis praediis forsitan seruitus oppigno-
retur, stricto quidem iure nec pignus valebat, at si vicinum
possideret praedium in vtilitatem contrahentium quasi illi
vicino praedio oppignorata videbatur. Esse posset ratio
in hoc posita, quod seruitutes urbanae ad commoditatem
datae, rusticae contra ad vtilitatem et necessitatem rei ru-
sticae tenderent.

§. VIII. Hinc in ea sum opinione, rectam quidem esse Noodtii distinctionem in his quaestionibus, vtrum iam constituta seruitus oppignoretur, quod ob praediorum iura non valebat, an vero seruitus pignoris nomine constitueretur in securitatem crediti, idque forsitan recte negat *Marcianus* de seruitutibus vrbanis, ob id, quod magis ad commoditatem respiciebant, concedit vero *Paulus*, quod rusticae seruitutes rusticam vel necessitatem vel utilitatem praestabant, sicque ex aequitate oppignorari, seu per pignus constitui possent, dummodo vicinum praedium creditor possideret.

§. IX.

Tandem, cum haecenus disputatum sit, an seruitus sola oppignorari possit, iam videndum, an, oppignorato fundo dominante, simul oppignorata censeatur ipsa seruitus fundo competens. Arbitror recte oppignoratam simul videri. Sicuti enim, vendito fundo, ipsa seruitus fundum sequitur, teste *PAULO*, in *L. 12. π. Commun. praed.*

tam urban. quam rustic ex GAIJ vero auctoritate in L. 9.

§. 1. π. de pign. et hypoth. ab obiecto venditionis ad obiectum oppignorationis concludi potest, seruitutes autem cum fundo recte venduntur, recte ex eo inferri potest, ipsam seruitutem cum fundo oppignorari posse.

TANTVM.

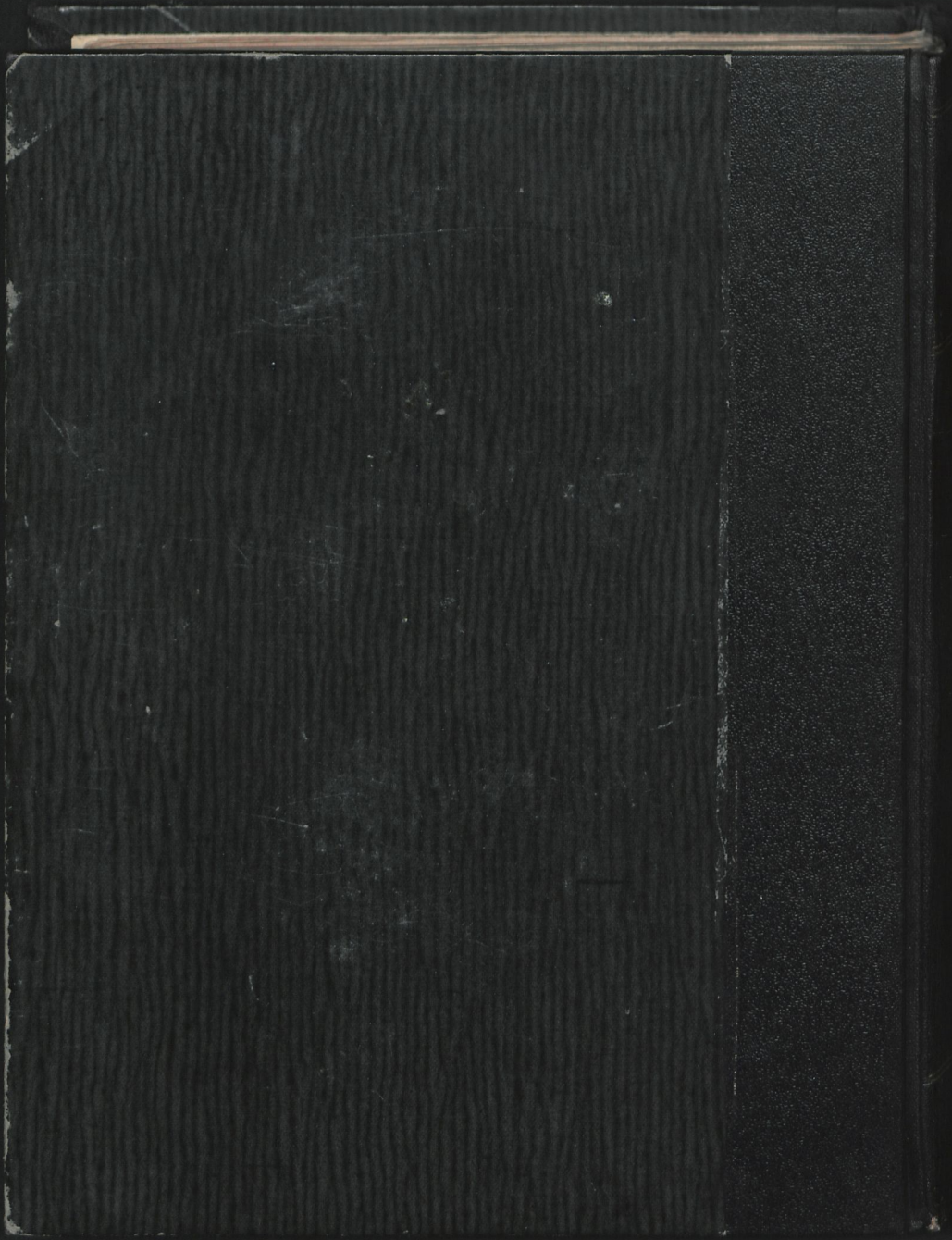

Leipzig, Diss. 1766 A-G

TA-01

1766, 21.
No: 54.

SPECIMEN
CONTINENS
CAPVT IVRIS CONTROVERSVM
DE
OPPIGNORATIONE
SERVITVTVM

QVOD
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.
SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO
DIE XVII. SEPTEMBR. ANNO MDCCCLXVI.

DEFENDET
CAROLVS GOTTLOB MENNELIVS
IOANNIGEORGIOPOLITAN.

LIPSI AE
LITTERIS VIDVAE LANGENHEMIAE.

